03/09/2020

Епископ Сергије: Још један неуспјели атак на српско духовно насљеђе

Већ годинама уназад српска духовно-историјска и културна баштина на подручју Босанске Крајине на мети је квазинаучника, чији је једини циљ да, што је могуће више, збуне неуку јавност и лаж пласирају као истину.

Један од таквих је и Емир Меданхоџић, који је у својој објави на фејсбук групи „Босански Петровац“ изнио тешко замисливу количину глупости, највјероватније са неостваривом жељом да српским светињама одузме православни карактер, што је било немогуће и његовим претходницима у фабриковању лажи.

Као главну тезу своје објаве господин Емир Меданхоџић наводи податак о данашњем непостојању стећака на подручју Босанске Крајине, што не одговара истини. Да је господин Меданхоџић, на примјер, бар једанпут прошао путем који од Кључа води ка Бањалуци видио би, код скретања за

Рибник, велику таблу која нас обавјештава о непосрдној близини средњовјековне некрополе стећака. Такође, готово да нема села у Крајини гдје нису, бар у траговима, очувани стећци, а нарочито на подручју Ливна, Грахова и Гламоча, гдје је каменито тло одржало стећке на површини. Није ли гламочки стећак, познатији као „Камен на три пиљка“ у селу Врби и данас својеврсна атракција? Мноштво локалитета носи назив Мраморје, као назив за средњовјековно гробље. Многи храмови изграђени су на старим гробљима, на стећцима, јер је у раном хришћанству, па и касније, било уобичајено да се богомоље граде над моштима хришћана, нарочито мученика.

Да је господин Меданхоџић више читао него што је писао знао би да су готово сва средњовјековна археолошка налазишта, између осталих научних публикација, описана на страницама Архелошког лексикона Босне и Херцеговине, у три тома, на чијим страницама налазимо сублимацију свих археолошких истраживања која су вршена од краја 19. до друге половине 20. вијека.

Истина је да се о стећцима могло бринути и више и боље, али не треба сметнути с ума да су православни Срби у Босни и Херцеговини за 415 година турске и 40 година аустријске владавине, не рачунајући вријеме Првог и Другог свјетског рата, бринули како да сачувају своје биолошко постојање од истих оних којима данас господин Меданхоџић, свјесно или не, служи својим пласираним лажима.

Причом о стећцима господин Меданхоџић није окончао своју Фејсбук Одисеју, већ је наставио свој интелектуални суноврат тврдњом о само њему познатим „аријанским храмовима“ којих нити је било нити ће их бити на овим крајишким подручјима. Исто тако, уз слику остатака старог рмањског града (куле) наведено је да је ријеч о остацима старог „босанског града“, што је, такође, најобичнија бесмислица за коју аутор не наводи никакве изворе, осим оних који су, незнано како, исконструисани у његовом маштовитом уму.

Једанпут је Бранку Ћопићу дошао један партизански генерал са жељом да почне писати, тражећи пишчев благослов. Тада му је велики Бранко дао савјет да прво почне читати, а да тек, након година читања, покуша нешто и записати. Господин Меданхоџић је читање, очигледно, пропустио, те зато смјело износи оно чега би се учени људи стидјели.

spc.rs